

Susan Mallery
Miért ne ma éjjel?

A THE NEW YORK TIMES ÉS AZ USA TODAY
SIKERSZERZŐJE

SUSAN MALLERY

**Miért
ne ma éjjel?**

– HAPPILY INC SOROZAT –

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Susan Mallery, Inc., 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2022

A mű eredeti címe: *Why Not Tonight*

Harlequin MIRA

• *Magyarra fordította:* Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: Vinton Kiadó, 2022

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-435-3

• *Kép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2022

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Kilencéves koromban a szüleim elvittek egy szemészorvoshoz, aki azt mondta, hogy szemüveget kell viselnem. Összetörtem, és kétségbeesetten zokogtam, azt hittem, vége a világnak, mert nekem már soha többé senki nem fogja azt mondani, hogy szép vagyok. Tizenöt éves koromban meggyőztem apámat, hogy vegyen nekem kontaktlencsét. (És nem szégyellem bevallani, rájátszottam kicsit a büntudatára, hogy elérjem, amit akarok, a szüleim ugyanis nem sokkal azelőtt váltak el.) A világegyetem rendje helyreállt, bár hadd mondjam el: a kontaktlencse nem éppen kellemes viselet.

Egy lézeres szemműtéttel később sem kontaktlencsére, sem szemüvegre nem volt szükségem többé. De sajnos a látásom az eltelt évek során újra romlani kezdett, és most újra kell a szemüveg, ha vezetni akarok, vagy ha tájékozódni szeretnék a tömegben. Elég idős vagyok már ahhoz, hogy ne legyen bajom a szemüveggel, és jó ideje csodálkozom, miért nincs több olyan romantikus regényhősnő, aki szemüveget visel. Akár a könyv borítóján is... Nos, most egy már legalább van. Szóval ez a történet azoknak szól, akik szintén szemüvegesek. Hogy el ne felejtsetek, milyen szépek vagytok!

1. fejezet

Natalie Kaleta elindult fel a hegyre, készen arra, hogy bajszot akasszon a barlangjában megbúvó, félelmetes sárkánnyal. Megacélozta a szívét, és felkészült a küzdelemre. De vajon a „bajszot akasztani” mennyire helyénvaló kifejezés jelen esetben? Hiszen az egy dolog, hogy neki egyáltalán nincs bajusza, de a sárkánynak vajon van? És ha igen, akkor csak a fiúsárkányoknak, vagy a lányoknak is meg kell küzdeniük a méretes arcszőrzettel? Ami lássuk be, meglehetősen igazságtalan lenne.

Nos, ez a bajusz téma elég kérdéses, de Natalie legalább a barlang tekintetében biztosra mehetett. Elvégre a sárkányok barlangban laknak, azt mindenki tudja. Szuper zezugos barlangokban, melyeknek titkos termeik vannak, s bennük elrejtett kincsek garmadája. A jókora termeket hatalmas csillárok világítják meg. Ez nem kérdés, hiszen egy csillár remekül mutatna a plafonon, a fénye pedig szépen csillanna meg a sárkány pikkelyein.

Noha az elektromosság természetesen komoly probléma. Egy sárkány aligha fordulhatna a helyi energiaszolgáltatóhoz, hogy vezessék be hozzá az áramot. Már csak azért sem, mert a karmos mancsaival tárcsázni sem tudna. Ja, és hogy fizetné ki a telefont?

Persze lehetne neki olyan régmódi csillárja, amelyen nem villanyégők, hanem gyertyák világítanak. Egy sárkány elég magas hozzá, hogy meggyújtsa, és szükség esetén kicserélje ezeket a gyertyákat.

Bár kérdés, hogy vesz a sárkány gyertyát, ha telefont sem tud venni? Mondjuk, elkészíthetné maga, gyertyát önteni nem olyan nehéz. Natalie egyszer részt vett egy gyertyaöntő-tanfolyamon, amikor az anyagokkal történő művészi ismerkedése során kedve támadt viasszal kísérletezni.

Natalie elégedetten fordult le a főútvonalról, amikor a GPS-e ezt javasolta, és nekivágott az emelkedőnek az esőben. Bár a lezúduló víz mennyiségét tekintve talán nem is helyénvaló esőről beszélni. A monszun sokkal találóbb kifejezés. Augusztus vége volt, vagyis még mindig tartott az az időszak, amikor a sivatagban úgy zuhog, mintha dézsából öntenék.

Natalie rozoga, huszonöt éves Volvója hallhatóan szuszogni kezdett, amikor az emelkedő meredekebb lett. Alacsonyabb sebességbe kapcsol, biztató szavakat mormolt az orra alatt, és azt kívánta, bár megtolná a kocsiját az a bizonyos sárkány... vagy legalább a hátára venné, és hipp-hopp felröppenne vele a hegyre.

Meg tudod csinálni! – biztatta a vénséges tragacsot, és őszintén remélte, hogy igazat beszél, mert nagyon nem szeretett volna itt ragadni a hegyoldalon a zuhogó esőben. Vagy bármikor. Elakadni egy hegyi úton az autóval sosem kellemes.

Ismét jobbra fordult, amikor ezt az utasítást kapta. Az út egyre keskenyebb lett, az eső meg egyre jobban zuhogott.

Ennek a fele se tréfa, gondolta, és lassított, nem is annyira szabad akaratából, mint inkább a kocsija teljesítőképességére való tekintettel. Nem kellett volna önként jelentkeznie, hogy megnézi, mi van Ronannel. De valakinek mégiscsak ide kellett jönnie. Ronan már vagy egy hete nem adott hírt magáról, az üzenetekre sem válaszolt.

Nem volt abban semmi szokatlan, hogy Ronan Mitchell néhány napra bezárkózik és alkot, de azért a telefonhívásokra, sms-ekre és e-mailekre általában reagált, ha nem is rögtön.

Natalie rész munkaidőben a helyi Willow Galériában dolgozott, és a környékbéli művészek munkáját segítette. Mind a háromét. Nick és Mathias Mitchell sosem jelentett neki semmiféle gondot, Ronan azonban megnyerő külseje és fantasztikus tehetsége dacára időnként igazi istencsapásának bizonyult.

A munkái kivétel nélkül mind lenyűgözőek voltak. Amit az üveggel csinált, ahogy a mozgás és a légiesség látszatát keltette ezzel a merev anyaggal, az maga volt a csoda. Natalie órákon át tudta volna nézni, ahogy alkot. Ám Ronan nem volt különösebben barátságos fickó. Gyakran elvonult,

és nem akart látni senkit, de még ilyenkor is mindig jelentkezett, ha Natalie ráírt valami olyasmit, hogy „Most csak otthon duzzogsz, vagy meghaltál?”.

Az elmúlt öt napban azonban semmilyen formában nem hallatott magáról.

Pedig nem készült elutazni. Nem volt egy nagy utazó, vagy ha mégis, akkor munkaügyben utazott, vagyis a galéria mindig tudott róla. A fivérei sem tudták, hol lehet, az egyetlen tippjük az volt, hogy az öccsük szokás szerint ismét elbújt a világ elől, vagy ahogy ők szokták mondani, a „dühöngve alkotó” időszakát éli.

Natalie próbálta rábeszélni a főnöknőjét, hogy keresse fel Ronant, de Atsuko csak nevetett, és azt mondta, nem örült meg, továbbá hogy Natalie nyugodtan felszámolhatja a benzinköltséget, ha netán úgy dönt, maga megy fel a hegyre.

És Natalie úgy döntött. Bár csigatempóban, de még mindig felfelé araszolt, és közben azt kívánta, bárcsak tényleg lenne odafent egy sárkány, aki megvédi a lezuhanástól, ha esetleg megcsúszik a sárban. Vagy legalább volnának jó erős védőkörlátok az út mentén...

– Csak még egy kicsit – suttopta.

Összesen kétszer járt idefenn. Egyszer azért jött, mert valami csomagot hozott Ronannek – hát igen, a galéria irodavezetőjének lenni örült felelősséget jelentett –, egyszer meg azért, mert levitt innen egy műalkotást a galériába.

A házat azonban csak kívülről látta, mert a férfi egyszer sem engedte be, csak a kezébe nyomta a szobrát, illetve átvette tőle a csomagot. De ha ma egy darabban felér, biztosan ragaszkodni fog hozzá, hogy körbevezesse. Sőt talán valami harapnivalót is kér. Ez a legkevesebb, amit Ronan tehet érte, ha annyira sem volt képes, hogy megírja: még él.

Kivéve, ha nem...

Natalie gondolni sem szeretett arra, hogy Ronannek baja esett, de akkor mégis miért nem ad életjelet magáról? Megsérült volna? Ez a gondolat sem volt sokkal kellemesebb, hiszen ha olyan súlyos az esetleges sérülése, hogy telefonálni vagy sms-ezni sem tud, akkor ott biztosan rengeteg vér folyt, márpedig Natalie, bár számos erénye volt, egyáltalán nem bírta a vért.

– Jól vagyok – dünnyögte, és nyelt egy nagyot. – Vérről szó sincs... csak eső van, de az bőven.

Megmarkolta a kormánykereket, és továbbhaladt előre az úton. Az eső patakként zúdult lefelé a kerekek között, az égen villámok cikáztak. Megint lassított a tempón, mert a motor hallhatóan szenvedett. De a motorháztető alatt így is kopogni kezdett valami, majd a műszerfalon kigyulladt egy figyelmeztető piros lámpa.

Natalie majdnem biztos volt benne, hogy már nincs sok hátra Ronan házáig. Ebben az éktelenül erős felhőszakadásban a kocsi orráig sem látott, de bízott benne, hogy a következő kanyart követően...

Felsikoltott, amikor az autó megcsúszott az utat elárasztó sárlavinában, és lassan elindult oldalvást. Még túl se tette magát az első ijedségen, amikor a kocsi nekivágódott valami keménynek és mozdulatlanak. Ez volt az a pillanat, amikor a motor kilehelte lelkét, azt követően pedig csak az eső dobolását lehetett hallani a motorháztetőn.

Natalie reszketett.

– Ez így nem lesz jó – dünnyögte, majd zsebre tette a kulcsot, és kikapcsolta a biztonsági övét.

Amennyire a sűrű esőfüggönyön át látta, az ott már Ronan háza volt... majdnem a felhajtóig jutott, amikor lecsúszott az útról.

– Ó, a francba!

Úgy tűnt, egy hatalmas fába csúszott bele, ami alaposan összetörte a rozoga tragacs hátulját. Márpedig a javítási költségekbe Atsuko aligha fog beszállni, ő csak azt ajánlotta fel jóindulatúan, hogy a benzint kifizeti. Ráadásul Natalie kedvenc szerelője már a szervizben tett legutóbbi látogatáskor is azt mondta, hogy erre a rozsdahalmazra egy centet sem érdemes költeni, ha legközelebb gond lesz a kocsival, keressen fel egy autótemetőt.

Natalie el is kezdett dolgozni a probléma megoldásán. Mármint nem az autótemetőn, hanem azon, hogy összeszedje a pénzt egy új kocsira. Voltak megtakarításai, ám az aligha lesz elég. Na de mindegy is! A legelső és legfontosabb dolga jelen helyzetben, hogy kijusson innen, és elverekedje

magát a házig anélkül, hogy a sárpatok magával sodorná.

Natalie az első ülésen heverő esernyőre pillantott, de gyorsan rájött, hogy ebben az ítéletidőben nem sok hasznát veszi. Így aztán összecipzárázta könnyű dzsekijét, fogta a táskáját, és kiszállt a kocsiból.

Eső csapott az arcába, de ez igazán semmi volt a hideg sárhoz képest, ami a bokája körül hullámozott. Felkiáltott, és megpróbált a házhoz futni, csakhogy az jelen körülmények között teljesen lehetetlen volt. Minden egyes lépésnél csak nagyon nehezen tudta kicuppantani a lábát a sárból, mely belefolyt a cipőjébe és összefröcskölte a lábát. Az már csak hab volt a tortán, hogy igencsak erősen lehűlt a levegő, mióta elindult otthonról, így a hidegtől is reszketett. Hát még miután a ruhája teljesen átázott! A haja a fejére tapadt, és alig látott át a szemüvegén, melyen szintén eső csordogált. Nagyjából az ötödik lépésnél pedig elveszítette az egyik cipőjét.

– Vigyen el az ördög, Ronan Mitchell! – üvöltötte bele a viharba. – Remélem, halott vagy, mert ha nem, én öllek meg!

Még mindig alig látta a házat, a hatalmas kőerődöt, mely úgy festett, mintha egyenesen a sziklából nőtt volna ki. Natalie tehát továbbhaladt, annál is inkább, mert úgy érezte, hogy ha megáll, menten lesodorja az áradat a lejtőn. Elküzdötte magát a bejárati ajtóig. Először megnyomta a csengőt, majd elkezdett dörömbölni az ajtón – mely hirtelen kinyílt, úgymint Natalie jóformán bezuhant a házba.

Ronan Mitchell, a házigazda elképedve, tágra nyílt szemmel bámult rá.

– Natalie, te vagy az?! Ebben a tomboló viharban? Mi a csudát keresel itt ilyenkor?

– Vihar tombol? Nem mondd! Nekem fel sem tűnt – vágott vissza gúnyosan a lány. – Csak akkor kezdtem gyanakodni, hogy nincs minden rendben, amikor a kocsim lecsúszott az útról, és kis híján megfulladtam, miközben gyalog próbáltam megtenni a házig hátralévő száz métert. Nahát, tényleg. Ez tényleg egy vihar lesz, tökéletesen igazad van.

Ronan megfogta, és beljebb húzta a házba, majd becsukta mögötte az ajtót.

– Most már az is biztos, hogy oltári dühös vagy, mert különben nem jellemző rád a szarkazmus. Mi történt?

– Hogy mi történt? – Natalie széttárta a karját, vízcseppeket hintve szét a tölgyfa padlón. Megtörölte az arcát, de rájött, hogy hiába, mert elsősorban a hajából csöpög a víz. – A kérdés az, hogyhogya nem vagy halott?

Ronan rábámult.

– Beütötte a fejed?

– Nem. Az autó ütötte be magát egy jókora fába, de én nem sérültem meg. Mellesleg az ütközés sem az én hibám volt. Elsodort a sár, nem én hajtottam bele a fába. – Natalie reszketni kezdett, részben a soktól, részben mert Ronan otthonában túl alacsony hőfokra volt állítva a légkondi. – Nem vetted fel a telefont, pedig több mint tízszer hívtalak. Nem válaszoltál az üzenetekre, sem az enyémekekre, sem máséra. Mindenki aggódott miattad, és mivel a többiek ideje drágább, mint az enyém, végül rám bízták, hogy jöjjen fel ide, és nézzem meg, mi van veled.

– Semmi. Egyszerűen csak a városi műtermünkben hagytam a telefonomat – vonogatta a vállát Ronan. – Pontosabban az öltözőszekrényemben. Nyilván azért nem hallotta meg senki, hogy ott csörög.

– Ez most komoly? – emelte fel a hangját Natalie. – Azért kellett idejönnöm özönvíz idején, mert te otthagytad a telefont a fivéreiddel közös műteremben?

Újabb vállvonogatás következett.

– Igazán sajnálom. Nem akartalak feleslegesen iderángatni. És azt sem szeretném, hogy halálra fagyj. Gyere velem, adok neked valami száraz ruhát!

Azzal elfordult, és elindult a folyosón. Natalie meg utána. Pontosabban csak ment volna utána, de észrevette, hogy csak egy cipője van, ezért lerúgta, és mezítláb trappolt Ronan mögött. Közben reszketett, és összevissza csöpögtette a padlót. Hát, nem ez volt élete legsikeresebb napja, annyi szent.

– Ez a te hibád – vacogta, miután utolérte a férfit. – Miért nem...?

– Nincs vezetékes telefonom, ha arra gondolsz.

– Akkor küldhettél volna egy e-mailt valamelyikünknek – vágott vissza diadalmasan Natalie. – Amikor észrevetted, hogy elhagytad a telefonodat. Csak egyetlenegyet.

– Nem gondoltam, hogy fontos. Hiszen csak néhány napja beszélünk.

– Egészen pontosan öt napja. Öt napja nem látott téged egy teremtett lélek sem.

Ronan kérdően felvonta a szemöldökét, a szája széle felfelé görbült. Natalie dühösen a levegőbe csapott.

– Ugyan, menj már! Azért tudom, mert az a dolgom, hogy ezt tudjam. Ne tulajdoníts ennek a ténynek különös jelentőséget.

Nem mintha nem tetszett volna neki a férfi. Ronan Mitchell igen jóképű fickó volt, zöld szemű, világosbarna hajú. Amellett magas és izmos. Az a nő, aki nem vette őt észre, annak garantáltan nagy baj volt a szemével. Ám Natalie nem szívesen árulta volna el ezt Ronannek.

– Gondolod, hogy olyan nagy öröm téged és a fivéreidet tutujgatni? – Próbált fensőbbes hangot megütni, ami nem volt könnyű, tekintve, hogy ő maga is, és a hangja is remegett. – Elérni, hogy legyetek kedvesek elvégezni a munkátokat? Vagy pusztán azért, hogy megcsináljátok, amit kell? Hát persze hogy nem! Te ráadásul a hegyen, az erdő közepén laksz, akár a mesebeli sárkány...

Követte a férfit egy tágas hálószobába, melyet a hatalmas ágy és a kandalló uralt. De nem ezek miatt akadt Natalie torkán a szó. Hanem a több mint kétméteres, a kék összes árnyalatában pompázó üvegszobor miatt, mely valami tündérfélét ábrázolt, mindenestre szárnyai voltak, és úgy festett, mintha bármelyik pillanatban a levegőbe emelkedhetne – vagy éppen táncra perdülne. Annyi biztos, hogy rendkívül nőies volt, és meztelen, egyszerre sugárzott forró érzékiséget és földöntúli szépséget.

Natalie vizes zoknijában odatrappolt a szoborhoz egészen közel, és kinyújtotta feléje a karját, de végül nem érintette meg.

Gyönyörűnek találta az üvegfigura arcát. Minden hangsúlyozottan szabályos volt, talán hogy nyilvánvalóvá tegye, itt nem emberi lényről van szó. A haja rövid volt, szinte tüskés, az ajkát pedig félig megnyitotta – a lány szinte várta, hogy dalra fakadjon, vagy legalábbis üdvözölje őket.

– Már nem csodálkozom, hogy nincs barátnőd – jegyezte meg. – Ki vehetné fel a versenyt ezzel a csodalénnyel?

– Hiszed vagy sem, még sosem feküdtünk le – jegyezte meg szárazon Ronan.

– Látod, ezek szerint vannak a műnek hiányosságai – élcelődött Natalie, miközben körbejárta a szobrot, megcsodálta a lény tökéletes vonalait, és közben azt kívánta, bár negyedannyira tehetséges volna, mint Ronan. – Persze a megfelelő pozíciót kitalálni nem lenne egyszerű, de szerintem megérné a fáradságot.

– Mondd csak, létezik olyasmi, amit nem mondasz ki gondolkodás nélkül? – somolygott a férfi.

Natalie eltöprengett.

– Hát... nem nagyon – vallotta be őszintén. – Természetesen igyekszem, hogy ne legyek közönséges vagy sértő, de különben nem teszek féket a nyelvemre. Túl komoly erőfeszítés lenne.

– Gyere, ne ácsorogjunk itt! Át kellene melegedned.

Beléptek a fürdőszobába, ahol volt egy hatalmas gőzzuhanykabin meg egy akkora kád, hogy talán négyen is elfértek volna benne. Natalie csak akkor jött rá, hogy ott az előbb Ronan hálószobája volt, ez pedig a fürdőszobája.

Kicsit meghökkent. Mert igaz, hogy Ronan nagyon helyes fiú, és már többször is ábrándozott róla, hogy milyen jó lenne, ha ők ketten egyszer... De nem kellene egy kicsit beszélgetniük előtte?

– Mmm... mit csinálsz? – kérdezte kissé ijedten, amikor a férfi megnyomott néhány gombot a zuhany irányítópaneljén, mely roppant bonyolultnak látszott.

– Gondoskodom róla, hogy átmelegedj. Itt várj, mindjárt jövök!

Tényleg csak néhány másodpercre távozott, hamarosan egy pólóval, egy pár zoknival és egy melegítővel tért vissza.

– Persze nem a te méreted, de valamit csak muszáj felvenned, míg a ruhád megszárad. Kimossuk a holmidat, miután lezuhanyoztál, jó?

Azzal visszatért a zuhany irányítópaneljéhez, és megnyomott rajta egy gombot. Nyomban áradni kezdett a víz, és a fürkét hamarosan megtöltötte a gőz.

– Most magadra hagylak – közölte. – Nyugodtan zuhanyozz, ameddig jólesik! Utána gyere ki a konyhába, ott foglak várni.

Nem az ágyban?

A gondolat magát, Natalie-t is meglepte, el is töprengett rajta, nem verte-e be mégis a fejét. Ronan legjobb esetben egy hasznos irodai bútordarab és egy kishúg kombinációjaként tekint rá – a legrosszabb esetben pedig pokoli idegesítőnek találja. És a férfiak nem szoktak vonzódni az idegesítő nőkhöz. És akkor ott volt még a tündér is, akihez Natalie nemigen hasonlított...

– Hogy kell kikapcsolni a zuhanyt? – kérdezte, Ronan pedig a nagy, piros gombra bökött, melyen a „Ki” felirat állt.

– Ó, tényleg! Most már menni fog.

– Én is ebben bízom. Ügyes légy!

– Azért nem kell gúnyolódni! Én tényleg csak jót akartam, amikor idejöttem, aggódtam, hogy esetleg meghaltál vagy ilyesmi. Na persze fogalmam sincs, mit csinálnék most a hullával, ha tényleg meghaltál volna... De az egész a te hibád, Ronan. Igazán küldhettél volna egy e-mailt.

– Ezt már említetted. – A férfi a kabinra mutatott. – Indulás zuhanyozni!

– Majd ha kimentél.

– Igenis, kisasszony!

Ronan tréfásan szalutált, majd engedelmesen sarkon fordult, és távozott.

– Halálra idegesít – dűnnyögte a lány, miután magára maradt, és a mosdó szélére tette a szemüvegét. Aztán kibújt nedves, sáros ruháiból.

De észrevette magán, hogy igazából egyáltalán nem dühös, sőt. Amikor belépett a zuhanykabinba, már mosolygott.

Ronan becsukta maga mögött a fürdőszoba ajtaját, aztán átvágott a hálón is. Csak az ajtóban fordult meg, visszapillantott az ablaknál álló üvegszoborra. Még most, a vihar miatti félhomályban is elevennek látszott.

Ő maga alkotta a tündért, rakta össze a különböző részeket, míg csak egységes egészé nem állt össze. Játszott a színekkel, míg meg nem találta a legmegfelelőbb kombinációt, és a fivérei segítségével életre keltette az üveget.

Ez az egyik legjobb munkája. Erre tényleg büszke lehet. Már csak azért is, mert kétséges, hogy valaha képes lesz-e felülmúlni ezt a nem mindennapi teljesítményt. Az elmúlt hónapokban ugyanis valahogy semmi sem sikerült. Mintha kifáradt volna a tehetsége: egyszerűen képtelen volt alkotni.

És fogalma sem volt, mit kellene tennie, hogy a múzsa megint homlokon csókolja.

Nagyot sóhajtva elfordult az ablaktól, és kiment a konyhába, ahol teavizet tett fel forni. Majd körülnézett a minden jóval teli kamrában, hátha vett valamit a házvezetőnője, amivel Natalie-t megkínálhatja.

Végül egy konzervtyúkhúsleves mellett döntött, amit kiöntött egy tálkába, hogy aztán megmelegítse a mikróban.

Annak, hogy a hegyen lakott, voltak előnyei. Például a csend és a békeség meg az, hogy ritkán toppant be váratlan vendég. Ugyanakkor semmilyen házhoz szállító vendéglátóhely nem volt a közelben, ha pedig elromlott az idő, ami azért évente egyszer-kétszer előfordult, akkor vagy itt, vagy a városban ragadt néhány napra.

Bekapcsolta a laptopját, ránézett Happily Inc városka weblapjára, és megrázta a fejét, amikor a térképre tévedt a pillantása. Már is több sárlavinát és lezárt utat mutatott a térkép, vagyis Natalie alighanem kénytelen lesz itt maradni egy ideig.

Küldött egy e-mailt a bátyjának, Nicknek, megírta, mi történt, és hogy Natalie biztonságban van. Aztán kipillantott az ablakon a szakadó esőbe. El nem tudta képzelni, hogy jutott el a lány idáig azzal a rozoga autójával. Hiszen normális körülmények között is nehéz volt életet lehelni bele. Ki lehetett az a lelkiismeretlen alak, aki ideküldte ilyen időben azzal a kocsival?

Ha legközelebb lemegy a városba, lesz egy-két szava Atsukóhoz, a galéria tulajdonosához, Natalie főnöknőjéhez. Megmondja neki, hogy jobban kellene vigyáznia az egy szem alkalmazottjára.

– Elég morcosnak tűnsz – állapította meg Natalie, amikor belépett a konyhába. – Csak nem támadt zavar az erőben attól, hogy megjelentem nálad? Kavarodást okoztam talán a férfiúi energiáidban?

Ronan elmosolyodott.

– Ne izgulj, képes vagyok semlegesíteni az energiáidat!

– Nono! A nők évszázadok, sőt évezredek óta törekszenek arra, hogy bezavarjanak a férfienergiákba. Ez része a varázsunknak.

– Az előbb komolyan azt mondtad, hogy „nono”? Te így vitatkozol?

– Miért is ne? Hatékony vagyok, nem?

– Á, szóval te ezt így hívod!

Ronan nézte, ahogy a lány végigsétál a konyhán. A kölcsönadott tréningruha óriási volt rá, hiszen alig százhatvan centi lehetett, míg a férfi százkilencven centiméter magasra nőtt. Fél kézzel fognia kellett a melegítőalsót, hogy le ne essen róla, a felső meg a combja közepéig ért.

A zuhany teljesen lemosta az arcáról a sminket, így aztán nagyon fiatalnak és sebezhetőnek látszott. A haja vizes volt, és apró csigákban göndörödött.

– Tudod, mi az igazi varázslat? Az, hogy egy darabban ideértél – közölte Ronan. – El sem hiszem, hogy a fivéreim és Atsuko ideküdtek ebben a viharban, amikor tudták, milyen az autód. Azzal a rozsdakupaccal még a városban sem biztonságos közlekedni, nemhogy itt.

A lány büntudatosan felsóhajtott.

– Tulajdonképpen Nick négykerék-meghajtású terepjárójával kellett volna jönnöm, de az olyan nagy, és annyira más, mint amihez szoktam, hogy nem mertem bevállalni. Kérlek, ne légy dühös se a tesóidra, se Atsukóra! Nem tudták, hogy a saját kocsimmal próbálok eljutni hozzád. – Hirtelen elhallgatott, majd kisvártatva hozzátette: – Gondolom, mostanra rájöttek.

Ez is valami, legalább nem kell mőresre tanítania a fivéreit. Régebben Ronan nem riadt vissza a konfrontációtól, mostanában azonban inkább kerülte az összetűzéseket. Egyszerűen elsétált, kitért az újtukból a konfliktusok felvállalása helyett. Távolságtartás. Igen, ez volt az új módszere. És ez az egész mostani életére rányomta a bélyegét.

Natalie feltolta az orrán piros keretes szemüvegét, és szimatolni kezdett.

– Nahát! Az ott leves? Nekem főzted?

– Nem egészen. Csak kinyitottam egy konzerves dobozt.

– Istenem, micsoda férfi! – Natalie leült az egyik bárszékre a pult mellett, és elvigyorodott. – Feltálalhatod.

– Megengeded? Tényleg? Igazán kedves tőled.

Nevettek.

Natalie mindig is derűs teremtés volt, tudta értékelni az élet apró örömeit. Gyakran sikerült Ronant jobb kedvre derítenie, pedig úgy lett volna logikusabb, ha a férfi bosszantónak találja. Nem így volt, sőt. Általában jobban érezte magát Natalie társaságában. Jó érzés volt tudni, hogy a lány életében nincsenek tragédiák. Kedves volt, vidám és tehetséges – bár ezzel az utolsó jelzővel nem biztos, hogy egyetértene. Natalie kísérletezésnek értékelte a művészetét. Csak próbálkozott különféle papírokkal, ennyi az egész.

Ronan másképp látta. Úgy vélte, Natalie igazi művész, aki nemcsak a papírból, de egyéb, itt-ott talált tárgyakkól is csodálatos dolgokat alkot. Az igaz, hogy még nem futott be, de ami késik, nem múlik. Egyszer el fog jönni Natalie ideje is.

Eléje tette a levest, és egy kis zacskó levesgyöngyöt. Aztán vizet forralt, és megmutatta Natalie-nek, milyen teák közül választhat.

Majd nekitámaszkodott a pultnak, és nézte, ahogy a lány enni kezd.

– Meglehetősen jól felszerelkeztél – állapította meg Natalie, miután megkóstolta a levest. – Konzervek, levesgyöngy, tea... Pedig nem jársz vásárolni.

– A házvezetőnőm megteszi helyettem. Gondoskodik róla, hogy a kamrám és a hűtőm mindig

rendesen fel legyen töltve. Ja, és a mosást is ő csinálja.

Odakint felbőgött a szél. Natalie felpillantott a lámpákra.

– Még csak nem is pislákolnak – állapította meg csodálkozva. – Van saját áramfejlesztőd?

– Persze. Alapesetben a városi hálózatról kapom az áramot és a vizet is, de ha rossz az idő, akár napokra kimaradhat a szolgáltatás.

– Na tessék! És még azt mondják, hogy az ember nem képes meglenni egyedül.

Natalie evett még egy kanál levest, majd kinyitotta a levesbetétes zacskót. Miután belerázott egy keveset a tányérjába, felkínálta a zacskót a férfinak, aki átvette, és bekapott pár darabot.

– Hol hagytad a ruháidat?

– A fürdőszobában.

– Ha megetted a levest, elindítunk egy mosási programot. Nem fog sokáig tartani... Na nem mintha bárhová elmehetnél innen mostanában.

Ronan kipillantott az ablakon. Már késő délutánra járt az idő, és még mindig vigasztalanul zuhogott. Az előrejelzések szerint csak holnapra áll el az eső. De még ha vége lesz, akkor is beletelik pár napba, mire az utakat letakarítják. Natalie addig semmiképp nem indulhat el a tragacsával, míg nem biztosak benne, hogy az idevezető útszakasz teljes hosszában járható.

Natalie, mintha csak kitalálta volna a gondolatait, megszólalt:

– Azt hiszed, napokig nem mozdulhatok innen, de ez nem igaz. A kocsim csak felfelé nem tud menni, a lefelé gurulás biztosan nem okoz semmi gondot.

– Nem mész innen sehová, míg el nem áll az eső, és azt nem írják a neten, hogy minden út járható!

Natalie olyan arcot vágott, hogy a férfi azt hitte, mindjárt nyelvet ölt rá. Végül nem tette, csak az orrát ráncolta meg.

– Mindig is te voltál a leginkább főnökösködő a Mitchell fivérek közül. Nem mintha olyan jól ismerném Delt vagy Aidant, de az biztos, hogy Nicket és Mathiast kenterbe vered. Valószínűleg egy sokat töprengő, tépelődő fickónak tartod magad, de tévedsz. Egyszerűen csak hajlamos vagy a duzzogásra, és imádsz dirigálni. Mindig muszáj, hogy a tiéd legyen az utolsó szó, Mr. Főparancsnok?

– Hogy mi? Mi vagyok én?

– Mr. Főparancsnok. Gondolatban mindig így hívlak. Most már tudod.

Igen, tudta, csak fogalma sem volt, mihez kezdjen ezzel az információval.

– Tök mindegy – rázta meg a fejét Ronan. – Akkor sem mész haza, míg nem javul az idő.

– Bezársz a sárkánybarlangba. – Natalie arca felragyogott, még mielőtt a férfi megkérdezhetne volna tőle, mégis miről beszél. – De legalább van egy gyönyörű csillár az előtérben. Igaz, nem gyertyákkal, csak villanykörteikkel, de úgy is jó.

– Sejtelmem sincs, miről hablatyolsz.

– Általában ez a helyzet – mosolygott Natalie. – De nem gond. Egyszerűen gyorsabban jár az agyam.

– Gondolod?

– Tudom.

Ronan csak nézte a lányt hosszan, és nem tudta, mit gondoljon róla. Natalie két évvel ezelőtt kezdett irodavezetőként a Willow Galériában. Ő terelgette a Mitchell fivérek, szemmel tartotta az árukészletet, követte és dokumentálta az adásvételeket, és kifizette a művészeket, ha sikerült eladni egy-egy munkájukat.

Ronan mindig is vonzódott a lányhoz. Csinosnak, sőt szexinek találta, és nagyon régen nem volt nő az életében, szóval gyakran érzett kísértést, hogy megkönyékezze. De ahogy telt az idő, egyre jobban megkedvelte Natalie derűs lényét, és egyre jobban félt attól, hogy ha lenne köztük valami, az megváltoztatná a lányt. Márpedig isten mentsen attól, hogy Natalie hasonlatossá váljon hozzá! Ezért igyekezett kitérni az útjából, és soha nem adta jelét, hogy érdeklődik iránta.

Egyáltalán nem gond, hogy a lány most itt van a házában. Hiszen a látogatása csupán átmeneti. Élvezni fogja a társaságát, hálás lesz neki, amiért egy-két napra eltereli a figyelmét a saját bajairól,

majd végezetül, ha kitisztul az idő, útjára bocsátja.

Egy szélökés megrezegtette az ablaktáblákat.

– Boldog vagyok, hogy ez egy terméskőből épült ház, és nem tudja elfújni a szél – borzongott meg Natalie.

– Hát még én!

Villám cikázott át a szürke égbolton, éles fény világította meg a konyhát, mintha hirtelen kisütött volna a nap. Aztán megint sötét lett, és hatalmas mennydörgés remegtette meg a falakat. Mindketten összeresztettek, majd a hangos morajlás hallatán az ajtó felé fordultak.

Natalie felpattant.

– Hát ez meg mi volt?

Még mielőtt Ronan bármit mondhatott volna, csattanást hallottak, aztán valami baljóslatú robajt, mintha a hegy egy része leszakadt volna.

Ronan a ház bejáratához sietett, Natalie pedig követte. Abban a pillanatban nyitották ki az ajtót, hogy a földcsuszamlás következtében pár száz méternyire kidőlt egy mintegy harmincméteres fa. Aztán a szomszédos faóriás következett, majd megint a legközelebbi, és így tovább. Akár a szép sorba rakott, egymást felborító dominók. A sárlavina magával sodorta a törzseket a feltáruuló földhasadékba.

Fülsiketítő volt a zaj, az egész hegy remegett. Az utolsó fák maguk is reszkettek, de mintha eltöprengtek volna egy pillanatra. Olybá tűnt, mintha nem tudták volna eldönteni, merre dőljenek.

Ronan látta, hogy mi lesz, lépett is egyet előre, ám aztán megtorpant. Nem tehetett semmit. Nem csak ő, senki sem. Végül a sorban az utolsó fa is dőlni kezdett, és az egyetlen dolog, ami az útjában állt, egy rozoga, huszonöt éves Volvo volt.

A törzs gyakorlatilag kilapította a kocsit, majd fa és autó eltűntek a szakadékban.

– Szent szilvماغ! – dünyögte döbbsenten Natalie, majd váratlanul felkacagott. – Láttad ezt? Hát nem elképesztő?

Ronan aggódón pillantott rá. Eddig mindig vidám teremtésnek tartotta Natalie-t, de ezt a viselkedést legalábbis furcsának találta. Lehet, hogy mostanáig összekeverte a lelki-szellemi instabilitást a humorérzékkel?

Natalie boldogan betáncolt a házba, majd miután Ronan bezárta az ajtót, szélesen rámosolygott.

– Ugye tudsz róla, hogy a hegy épp az előbb nyelte el a kocsidat? – kérdezte meg óvatosan a férfi.

Natalie még egyszer körbefordult, sőt még tapsolt is, az arcáról felhőtlen öröm sugárzott.

– Vége, vége – énekelte. – Végre megszabadultam tőle.

– Biztos, hogy jól vagy? – aggodalmaskodott Ronan. – Tudod, nem ez a logikus reakció, ha az embernek oda az autója.

Natalie abbaugya a táncikálást, és ránézett.

– A biztosítási ügynököm azt mondta, ne fizessem a cascót a kocsimra, mert olyan régi már, hogy egyszerűen nem éri meg. De én nem hallgattam rá, mert ha nem biztosítom szegénykét, az olyan lett volna, mint teljesen lemondani róla.

Ronan továbbra is gyanakodva nézett rá.

– Jól értem? Azért fizetted továbbra is a biztosítást, mert nem akartad megsérteni a kocsid érzéseit?

– Pontosan. – Natalie arcára visszatért a mosoly. – És most a totálkár miatt megkapom egy öreg, de rendes, működőképes kocsit ellenértékét, amennyit sosem kaptam volna a tragacsoméért. Ez a megtakarításaimmal együtt már elég lesz egy új autóra. Már úgy értem, nem vadiújra, csak egy számomra újra. Johohohó! Remélem, találok egy szép pirosat a kereskedőnél!

És ismét táncra perdült.

Ronan kinézett a tomboló viharba, és arra gondolt, hogy ki tudja, mikor lesznek járhatóak az utak. Egészen addig itt kell maradniuk, míg a hatóságok fel nem érnek a hegyre, hogy eltakarítsák a tengernyi sarat meg a kidőlt fákat. Ami napokba telhet.

És Natalie-re pillantva rá kellett jönnie, hogy ezek nagyon-nagyon hosszú napok lesznek.

2. fejezet

Ronan láthatóan nem fogta fel, mekkora szerencse érte, így Natalie nem magyarázkodott tovább. Óriási mázli, hogy teljesen megsemmisült az a vénséges csotrogány, de ha a férfi ezt nem érti, akkor majd egyedül örül.

– Írtam egy e-mailt az önkormányzatnak, míg a fürdőben voltál – mondta Ronan. – Kértem, hogy tájékoztassanak a környékbeli utak állapotáról. De tekintve, hogy az előbb kidőltek azok a fák, lehet, hogy máshol is történt hasonló. Szóval elég rossz lehet a helyzet.

– Ami azt jelenti, hogy jó időre itt ragadtam – mondta lassan Natalie, mintha ízlelgetné a gondolatot. – Mondd csak, nagyon kiborít, hogy a nyakadon maradok pár napig?

– Ó, nem olyan könnyű engem kiborítani.

– Akkor jól megleszünk.

Natalie kicsit sem aggódott amiatt, hogy kettesben kell eltöltenie néhány napot Ronannel. Rendes fickónak ismerte meg őt, ráadásul volt ételük bőven, és generátoruk is... Mi baj lehetne?

Ronan megmutatta neki a mosókonyhát, ami sokkal szebb volt, mint az a mosoda, amely Natalie házában állt a lakók rendelkezésére.

– Majdcsak kitalálom, hogy működik – mondta a férfinak, és szemügyre vette a lehúzott ágyneműhuzatot a szennyeskosárban. – Majd rakok mellé valamit onnan, hogy tele legyen a dob. Szóval ha vissza szeretnél térni a munkádhoz, csak nyugodtan.

Ronan egy darabig nézte, aztán bólintott.

– Akkor most átmegyek az épület mögötti műtermembe néhány órára. Aztán majd kitaláljuk, mi legyen a vacsora, jó?

– Remekül hangzik.

Natalie csak most evett, tehát egy darabig nem kellett félnie attól, hogy megéhezik. Hosszan nézett a férfi után, aztán berakta csöpögő holmiját meg egy komplett ágyneműhuzatot a mosógépbe, tett bele mosószert és öblítőt, majd bezárta a gép ajtaját.

A későbbiekben eltöprengett rajta, vajon tényleg dolgozik-e valamin Ronan. Az utóbbi időkben ugyanis semmit sem alkotott. Natalie eltűnődött rajta, hogy vajon ő-e az egyetlen, aki ezt észrevette, vagy feltűnt másnak is. Mondjuk, a fivéreknek... Vajon a megfogyatkozó kreativitása az oka annak, hogy mostanában ennyire elzárkózik mindenkitől? Ha valaki ilyen tehetséges, és mégis alkotói válságba kerül, az... Nos, az pokoli lehet. A kreativitás elvesztésénél szomorúbbat és tragikusabbat Natalie el sem tudott képzelni.

Kiválasztott egy programot, és a mosás elindult. A lány a kijelzőn látta, hogy negyvenhét teljes perce van, míg a gép végez, márpedig ilyen sokáig nem akart itt ácsorogni.

Az lett volna a legillendőbb, ha leül valahová, és elfoglalja magát mondjuk a telefonjával. De túlságosan nagy volt a kísértés, hogy megnézzze ezt a hatalmas és gyönyörű házat. Természetesen nem kíváncsiskodik, közel sem megy semmihez, ami személyes titkokat rejthet. Csak gyorsan átszalad a legfontosabb helyiségeken, semmi több. Azellen igazán nem lehet senkinek kifogása.

Visszatért a konyhába, onnan pedig az előtérbe, mert előlről akarta kezdeni. A kétszárnyú bejárati ajtó hatalmas volt. Úgy nézett ki, mintha valami ódon kastélyból hozták volna ide – pedig Amerikában viszonylag kevés az ilyesmi. Végigsimított a fa felszínén, és elképzelte, ahogy barbár csapatok faltörő kossal próbálják betörni.

Az előszoba – vagy inkább előcsarnok – szintén tágas volt, és kör alakú. A második emelet magasságában lévő plafonról hatalmas csillár lógott, mely ugyanolyan réginek tűnt, mint az ajtó, és kovácsoltvasból készült, ami csak tovább fokozta ódon jellegét.

Jobbról egy szép ívű lépcső vezetett fel az emeletre. Mögötte folyosó nyílt. Balra is volt egy folyosó, és a konyhával egy légtérben lévő nappaliba vitt. Pont Natalie-vel szemben volt egy ajtó, amögött egy nagyon prózai, ám annál fontosabb helyiség bújt meg: egy vendégvécé.

A konyhába vezető kis folyosón egy ajtó nyílt balra az étkezőbe. Ebben a helyiségben hatalmas asztal terpeszkedett nyolc székkal. Natalie elcsodálkozott. Ronan nem volt az a fajta, aki vacsorapartikat ad, szóval nem tudta elképzelni, hogy ő vette volna ezeket a bútorokat. Lehet, hogy bútorozottan vásárolta a házat?

Visszament a konyhába, amelyet már ismert. Ez is tágas volt, és gyönyörű. Ismert márkák nemesacél konyhagépei sorakoztak benne, és a lánynak különösen tetszett a kvarcüveg munkalap. No meg az üvegcsempék a falon. Natalie még sosem látott ilyet. Szürkés, kékes, zölde és sárgás árnyalatúak voltak, messziről nézve összeolvadni látszottak, közelebről azonban élesen elkülönültek egymástól. Hogy a fenébe lehet elérni ezt a hatást? – morfondírozott, miközben áhítattal megérintette az egyik csempét. Ejha! Ronan igen tehetséges üvegművész. Ezeket a csempéket nyilván maga csinálta.

A kamra ajtaja üvegből készült, így jól látszott a beépített borhűtő és a rengeteg polc.

Miután hátrasandított, és meggyőződött róla, hogy Ronan nem áll ott mögötte, kinyitotta az egyik konyhaszekrényt. Tányérok voltak benne. Amiben persze nincs semmi rendkívüli, hisz mindenkinek vannak tányérjai. Ezek azonban különlegesek voltak.

Natalie kivett egyet, és megcsodálta. A mintázat és a színek az üvegcsempéket idézték a falon. Egyáltalán nem volt ismerős, Natalie mégis tudta, hogy ezt csak Mathias készíthette, Ronan egyik fivére.

Mathias ugyanis használati tárgyakat készített üvegből. Tányérokat, tálakat, lámpabúrákat, üveg mosdótálakat. Natalie feladata volt többek között, hogy a munkáit katalogizálja, de ezeket a tányérokat még soha nem látta. Talán direkt a fivérének készítette? Ha igen, vajon mikor? Natalie nehezen tudta volna elképzelni, hogy Ronan ilyet kért volna a bátyjától.

Visszatette a tányért, és átment a szomszédos nappalirészbe, ami tulajdonképpen egy tévészoba volt. És nyilvánvalóan egy férfi rendezte be, ugyanis a jókora fekete kanapén meg a vetítövásznon méretű tévén kívül nem nagyon volt benne semmi. Csak pár kép a falon, meg egy életnagyságú, fából faragott medve a sarokban. Roppant élethű alkotás volt, Natalie talán meg is ijedt volna tőle, ha nincs a mancsában egy kávéscsésze.

Aminek az alján, ahogy közelebb lépett, a lány fel is fedezett egy feliratot: „Vern”. Ez állt rajta.

Natalie nevetve érintette meg a medvét. Az alkotóját ugyanúgy ismerte, mint azt az embert, aki a tányérokat készítette. Nick csinálta a medvét, a harmadik Mitchell fivér.

Natalie kissé összezavarodott. Esküdni mert volna, hogy Ronannek alig van kapcsolata a testvéreivel. Ha nagy ritkán a közös műteremben dolgozott, akkor sem sokat beszélt velük, és jobbára nem ment le a városba, majdnem minden idejét itt töltötte. És tessék, a házat mégis Nick és Mathias munkái díszítik!

Natalie visszatért az előtérbe, és rövid töprengést követően a faragásokkal díszített lépcsőn felment az emeletre. Először egy vendégszobát talált, legalábbis ő annak tippelte. Állt benne egy kisebb franciaágy, egy komód – a tetején tévével – és egy íróasztal. A szomszédos fürdőben alapvető tisztálkodási szereket is talált. Akár egy szállodában.

Véletlenül megpillantotta magát a tükörben, és kis híján felkiáltott ijedtében. A haja magától száradt meg, és göndör fürtjei ezerfelé álltak. Mit nem adott volna érte, ha van itt egy rendes hajszárító vagy bármi, amivel a frizuráját rendbe hozhatná!

Visszatért a földszintre, a jobb oldali folyosóra, ahonnan először egy dolgozószoba nyílt, legalábbis egy nagy íróasztal meg sok könyvespolc volt benne. Ronan nyilván itt számolgatja a pénzét, gondolta mosolyogva Natalie, és továbbment, pedig már csak egyetlen ajtó volt hátra, Ronan hálószobájának ajtaja. Erős volt a kísértés, hogy visszamenjen és körbeszimatoljon, de sikerült ellenállnia neki. Még akkor is, ha szívesen csodálta volna még egy kicsit a férfi lakótársát, az üvegtündért.

Eltökélte, hogy csak azért is udvarias vendég lesz. Visszament az előtérbe, és megkereste a táskáját. A konyhába érve egy lapos műanyag tokot húzott elő belőle – ebben tartotta az origamipapírjait. Addig keresgélt, míg nem talált egy sötétzöldet, majd a pulton hajtogatni kezdett.

Két perc sem telt bele, és már kész is volt az origamisárkány.

A mosókonyhában közben hangjelzést adott a mosógép, hogy lejárt a program. Felkelt, áttette a holmiját meg az ágyneműt a szárítóba, majd besétált Ronan dolgozószobájába, és a sárkányt az íróasztalra állította.

A konyhába visszatérve két újabb ajtót vett észre. Az egyik a garázsba vezetett, a másik egy folyosóra, illetve egy üvegfalú, fedett átjáróra, ahonnan kiválóan meg lehetett figyelni a vihar tépázta tájat. A padló terméskőből készült.

Natalie álmétkodva indult el az átjáró végén lévő ajtó felé, mely zárva volt, de amikor rátette a kezét, a kilincs engedett. Egy kis előszobába lépett, ahonnan két további ajtó nyílt. Az egyik nyitva volt, a másik zárva. A nyitott ajtóhoz lépett, és bepillantott Ronan egyik szentélyébe, a műtermébe, mely óriási volt, talán több száz négyzetméteres. És hatalmas belmagassággal rendelkezett.

Két kemence állt benne. Mindenütt szerszámok, az üvegművesség alapanyagai meg padok és szemetesek. A szemközti falon a jelenlegi projekt életnagyságú tervrajza virított. A rajz bal oldala egy gyönyörű hattyút ábrázolt, a jobb egy legalább olyan fantasztikus sárkányt. A közbeeső rész azt mutatta, ahogy az egyik lény átalakul a másikká. Már a papíron is lenyűgöző látványt nyújtott az alkotás, és Natalie biztos volt benne, hogy ha elkészül, lélegzetelállító lesz.

A városbéli műteremben is volt egy hasonló rajz, és a lány tudta, hogy a mű bizonyos részei már készen vannak, de korántsem minden. És a munka hosszú ideje nem haladt, mert Ronan nem dolgozott. Most is hideg volt mindkét kemence.

Egy másodperccel később eszébe villant, hogy egy művész műtermébe betörni sokkal nagyobb arcátlanság, mint benyitni a hálószobájába, hiszen ez egy szentély, az alkotás helyszíne...

– Natalie?

A lány összerezett és megfordult. Az árnyékból Ronan lépett elő, de nem tudott annyira komor lenni, amivel ellensúlyozta volna vonzó megjelenését.

– Valami baj van? – kérdezte a férfi, és szerencsére nem tűnt sem dühösnek, sem aggódónak amiatt, hogy itt látja őt.

Natalie nagy nehezen összehozott egy mosolyt.

– Nem, nincs. Lejárt a mosógép, és szuperül kimosta a holmimat.

Jaj! Alighanem ez volt a legnagyobb ostobaság, amit mondhatott. De így van ez, ha az ember megjed...

– Beszéltem az útfelügyelettel. A hegyre felvezető utat lezárták, mivel teljességgel járhatatlan. Nagyon igyekeznek elhárítani az akadályokat, de a munkálatokat csak akkor tudják elkezdni, ha vége a viharoknak. És akkor is a főutak élveznek elsőbbséget.

Ronan elhallgatott, mintha a reakcióját várná. Natalie ízlelgette a gondolatot, hogy jó ideig nem mehet innen sehová.

– Ezek szerint itt ragadtam – állapította meg. – Igazán sajnálom. Nagy bosszúság lehet ez neked.

A férfi arckifejezése aggodalmasról értetlenkedővé vált.

– Épp most veszítetted el az autódat, és kiderült, hogy napokig nem mehetsz haza. Neked kellene bosszúsnak lenned.

– Ó, nem, én remekül érzem magam! A házad gyönyörű, van áramunk és enivalónk. Számomra ennél több nem kell a boldogsághoz.

– Ne mondd!

– De mondom – nevetett Natalie. – Hiszen így van.

– Ha jobban meggondolom, te tényleg az a fajta vagy, aki elfogadja a dolgokat úgy, ahogy vannak. És aki minden apróságnak örülni tud – mormolta a férfi. – Van az emeleten egy vendégszobám. Ott alhatsz, amíg haza nem mehetsz. Érezd magad otthon! – Rövid időre elhallgatott, aztán bűnbánóan hozzátette: – Sajnálom, hogy a városban hagytam a telefonomat. Igazán nem akartam, hogy felzarándokolj ide, elveszítsd a kocsidat, és itt ragadj.

– Ugyan, hagyjuk a kocsimat! – legyintett vidáman a lány. – Hiszen mondtam, hogy az

elvesztése számomra nem tragédia, sőt. Most vehetek magamnak egy újat. Még hozzá pirosat. Élénkpirosat, ha lehet. De akárhogy is, köszönöm a szobát. Megyek, és berendezkedem odafent.

– Hétkor jó lesz a vacsora? – érdeklődött Ronan, mielőtt Natalie kiment volna.

– Persze – vágta rá a lány, és kis híján hozzátette, hogy megtisztelsz, de szerencsére idejében észbe kapott.

Elvégre ez nem egy randimeghívás volt. Ronan csak arra vállalkozott, hogy megetet egy hívatlan vendéget. Ugyan nem voltak teljesen idegenek, de csak a munkahelyükről ismerték egymást, szóval nem valószínű, hogy a férfi nagyon örülne a társaságának. Annál is kevésbé, mert az egyetlen dolog, amit Ronanról biztosan tudott, az az volt, hogy szeret egyedül lenni.

Natalie intett, majd sarkon fordult. Az anyja hét évvel ezelőtti elvesztése óta elég sokat volt egyedül, és nemigen szerette meg a magányt. Úgy vélte, az embernek társaságra van szüksége, mindenekelőtt a szerettei társaságára. Mivel nem volt családja, igyekezett létrehozni maga körül egy afféle pótfamíliát a barátaiból. Nem értette Ronan viselkedését. Micsoda pazarlás, hogy nem értékeli a rokonait! A fivérei itt laknak közel hozzá, és mégsem tölt velük időt.

Persze ez nem az ő gondolja. Ő csak egy váratlan vendég, Ronan aligha érdekli a véleménye. Jobban teszi, ha megtartja magának. De tényleg.

És cserkészbecsületszavára megfogadta, hogy befogja a száját.

Ronan különös jelenségre figyelt fel: furán érezte magát a tulajdon házában. Felfoghatatlan! Hogy lehet ilyen erős hatással rá egy apró termetű és fölöttébb kisigényű teremtes, akinek ráadásul a színét sem látja, csak éppen tudja, hogy ott van valahol?

Ellentmondásos érzések kínozták ezzel kapcsolatosan. Egyrészt szeretett volna kitérni a lány útjából, másrészt viszont meg akarta keresni, és...

Na jó, ebből elég! – szólt rá szigorúan magára. Elvégre Natalie a vendége. És egy vendéget nem illik lerohanni, zaklatni, az az egy biztos.

Nem tudta volna megmondani, mikor történt ez vele. Mikor hagyta el a normális emberek világát, és vált magányos farkassá, emberkerülő különccé? Nem így tervezte, annyi szent. Amikor megvette ezt a házat, úgy képzelte, a fivérei folyton itt lógnak majd. Hogy a változatosság kedvéért itt is együtt alkotnak néha, nem csak Atsuko városbéli műtermében.

De nem így történt. Ez a ház az ő saját, külön bejáratú menedékhelyévé vált. Legalábbis kezdetben az volt. Aztán már inkább az önkéntes száműzetés színhelye. Vagy börtön.

Bár ez így talán túlságosan drámai, gondolta, miközben kivett a fagyasztóból egy felfújtat, amit a házvezetőnője készített számára. Ez biztosan elég lesz kettejüknek, és remélhetőleg Natalie-nek is ízlik majd.

Ronan átfutotta a mellékelt címkét a felhasznált alapanyagokról, és elolvasta azt is, hogyan kell felmelegíteni az ételt. Kiderült, hogy a felfújt csirkehúst is tartalmaz. Natalie biztosan eszik húst... Vagy mégsem?

Ronan úgy emlékezett, hogy többször látta a lányt hamburgert enni. És az iménti húslevessel sem volt semmi baja.

Tekintve, hogy már több éve ismeri őt, illene többet tudnia róla, mint azt, hogy csinos... sőt szexi. És nem kéne ennyire félnie attól, hogy szóba elegyedjen vele. Mégis mi az ördög van vele? Ami a lányokat illeti, régen sokkal könnyebben szót értett velük, mint a fivérei. Mathiast a gimiben ő tanította csajozni. De mint oly sok képességét, ezt a könnyedséget is elveszítette az elmúlt időszakban. Nem tudta volna megmondani, pontosan mikor történt, de tény, hogy a magabiztossága elpárolgott.

Bekapcsolta a két sütő közül az egyiket, aztán kinyitotta a hűtőt, és salátának való zöldségeket vett elő. Ő nem nagyon evett ilyesmit, de a házvezetőnőjét nem tudta lebeszélni róla, hogy minden héten vegyen számára valamit, ami szerinte egészséges. Most végre kapóra jött a dolog, hiszen a nők szeretik a salátát, vagy nem?

A nők...

Nyelt egy nagyot, amikor rádöbbsent, hogy a nők általában véve azt szeretik, ha törődnek velük.

Ő meg magára hagyta Natalie-t fél napra, és meg sem kérdezte tőle, hogy érzi magát, holott szegény lány elveszítette a kocsiját, és nem tud hazamenni a lakásába. Nem ült mellé, nem beszélgetett vele, csak otthagya, hogy küzdjön a mosógéppel egyedül. Távozott, mint egy komor regényhős... Egy horrorsztoriban.

Megrázta a fejét, és szitokszavakat mormolt. Már hosszú ideje nem értette önmagát. Elvégre nem egy földönkívüli van nála, csak Natalie. És alapjában véve Ronan jól tudta, mik az igényei egy nőnek. Szóval jó lenne, ha végre összeszedné magát.

Nem sokkal később Natalie besuhant a konyhába. Már a saját ruháját viselte, nem Ronan melegítőjét.

– Minden rendben? – kérdezte meg tőle a férfi, és közben felmerült benne, hogy Natalie talán körbenézett a házban, mialatt olyan sokáig magára hagyta. Bár ha így volt, az sem baj. Hiszen nincsenek titkai. Legalábbis nem olyanok, amiket fiókokban őriz az ember.

– Ó, igen, most, hogy megint a saját ruháimat viselhetem, már sokkal jobb. Nem mintha nem értékelném a kölcsönholmikat – tette hozzá. – Sajnos, azokra továbbra is szükségem lesz, hiszen talán napokig itt kell lennem, és nem aludhatok ugyanabban a ruhában, amit nappal viselek. És még ha minden eshetőségre felkészülve betettem volna egy adag váltóruhát a kocsiba, akkor sem lennék előrébb. – Elhárítón felemelte a kezét. – Kérlek, ne kezdj megint mentegetőzni a kocsim miatt! Ez a baleset tényleg a legjobbkor jött nekem.

Annyiszor mondta el, hogy Ronan – bár nem értette – kénytelen volt elfogadni, hogy valóban így van. Talán azért nem fogja fel a hétköznapi emberek problémáit, mert világlátésben nagyon sikeres volt, és több pénzt keresett annál, mint amit el tudott volna költeni. Sosem tapasztalta, milyen érzés hosszan gyűjtögetni a pénzt egy kocsira.

Eltöprengett rajta, vajon felajánlja-e a lánynak, hogy vesz neki egy autót, de végül lebeszélte magát. Addig, amíg Natalie a házában van, semmiképp nem hozakodik elő ezzel a témával. Mert talán nem tudja már, hogyan kell csevegni egy nővel, de abban biztos volt, nem szabad olyanokat mondani a lányoknak, amitől idegesek lesznek. És a „Hé, mi lenne, ha vennék neked egy kocsit?!” mondat alighanem alkalmas a nyugalom megzavarására.

– Tetszik a hajad – jegyezte meg, abban a reményben, hogy a bókokat mindenki szereti.

– Ez a szénaboglya? – nyögte Natalie. – Ne mondd! Én utálok. Tiszta szívből utálok. – Egy egész marokra valót tekergetett az ujjai közt. – Kislánykoromban rengeteget frocliztak miatta. Nem is értem, mi bajuk a fiúknak a göndör hajú lányokkal...

– Igazából semmi. A göndör haj különleges, és gondolom, tetszettél nekik.

– Ugyan már! – Natalie felült a pult melletti bárszékre. – Kiskoromban egyáltalán nem voltam szép.

– Miért mondd ezt? Most szép vagy, miért lettél volna gyerekkorodban csúnya? – Ronan magabiztosan elmosolyodott. – Higgy nekem! Ha egy fiú a suliban csúfolt, és a hajadat húzgálta, azt azért tette, mert közeledni akart hozzád.

Natalie egy darabig hallgatott.

– Hát, erre nem tudom, mit mondjak – vallotta be félszegen.

– És gondolom, ez nem fordul elő túl gyakran.

A lány elnevette magát.

– Arra célzol, hogy sokat beszéllek?

– Igen. De nincs veled baj. Háttérzajnak egész kellemes.

Natalie körülnézett.

– Háttérzajnak? Nem hiszem el, hogy ezt mondtad... Nagy kár, hogy nincs itt semmi, amit biztonságosan hozzád vághatnék. Egy ilyen bosszantó fickónak, mint amilyen te vagy, mindenütt díszpárnákat kellene tartania, még a konyhában is...

– Nem úgy értettem! – mentegetőzött Ronan. – Hanem úgy, hogy amikor a lenti műteremben dolgozom, te meg Nickkel vagy Mathiasszal beszélgetsz, akkor jó hallani a hangodat. Megkönnyíti számomra a munkát.

– Ó, ez már sokkal jobban hangzik! Tetszik a gondolat, hogy megkönnyítem számodra a

munkát. Sosem hittem volna... – Natalie csodálkozva nézett a férjira. – Ez lenne a nagy Ronan Mitchell emberi oldala? Amit mindig is titkolni igyekeztek a külvilág elől?

Ronan felfedezte, hogy már korántsem érzi magát olyan kellemetlenül, mint a legelején. Sőt kezdi élvezni a társalgást. És ez nagy megkönnyebbülést jelentett a számára. Nem örült volna neki, ha teljesen elveszíti a régi önmagát.

– Nos, mint láthatod, nekem is vannak mélységeim.

– Arra lett volna egy fogadásom. – A lány lecsusszant a bárszékről. – Mi lesz a vacsora?

– Csirkehúsos felfújt, amit a házvezetőnőm készített. És tudok hozzá salátát csinálni.

– Nem, kösz, miattam ne fáradj! Nem kedvelem különösebben a zöld leveleket. – Odasétált a hűtőhöz, és kinyitotta az ajtaját. – Nocsak! – mutatott fel egy henger formájú csomagot. – Friss zömlé! Persze nem házi készítésű, de azért valami hasonló, és nagyon finom. – A tűzhelyekhez sétált. – És mivel két sütő is van, egyszerre kisüthetjük a felfújttal. Mi ez, ha nem égi jel?

– Ha te mondd.

Ronan engedelmesen kivett egy sütőtepsit, és odatette a lány elé a pultra. Aztán átállt a másik oldalra, onnan figyelte, ahogy dolgozik.

A házvezetőnőjét leszámítva Natalie volt az első nő, aki több órát eltöltött a házában. Mi ez, ha nem annak a bizonyítéka, milyen szánalmas fajankó lett belőle?

Amikor ideköltözött Happily Incbe, még azt hitte, könnyűszerrel maga mögött hagyhat mindent, és ismét önmaga lehet. Csak nagy sokára jött rá, hogy ehelyett magával cipelte a múltját, ráadásul anélkül, hogy feldolgozta, megemésztette volna a történeteket. És ez az egész életére rányomta a bélyegét. Közel négy éve egyetlen stabil párkapcsolata sem volt. Ráadásul elvágta magát mindenkitől, aki valaha fontos volt számára, és újabban már a munka sem ment.

Nem tudta megállni, keserűen felnevetett.

Natalie feltolta az orrán a piros szemüvegét, és rámeredt.

– Nem szóltam egy szót sem, vagyis nem rajtam nevelsz. Hangokat hallasz talán? Ha így van, még mindig inkább vicces dolgokat súgjanak ezek a hangok, mint azt, hogy öld meg ezt vagy azt. – Hirtelen elhallgatott, aztán izgatottan megkérdezte: – Ugye nem vagy halottlátó?

– Most épp nem látok egyet sem – élcelődött Ronan. – Kizárólag szerdánként foglalkozom halottlátással.

– Ami engem illet, én nem szeretnék halottakat látni, még akkor sem, ha anyámmal kapcsolatot teremteni viszont jó lenne – töprengett el Natalie. – Húszéves voltam, amikor meghalt.

– Részvétem.

Ronan ezt nem tudta. De egyébként is nagyon keveset tudott Natalie-ről. Csak hogy részmunkaidőben irodista, különben pedig alkot. És igazán érdekes, kreatív dolgokat csinál.

– Köszönöm. – Natalie megnézte a konyhai órán, mikor lesz kész a felfújt, aztán berakta a másik sütőbe a tepsit, amiben a félkész zömlék pihentek. – Ez finom lesz – állapította meg. – De ha szeretnéd, a salátát is megcsinálhatom.

– Nem, miattam nem szükséges. – A férfi kinyitotta a borhűtőt, és kivett egy palackot. – Megkóstoljuk?

Natalie arcát mosoly ragyogta be.

– De még mennyire! Nagyon flancosnak néz ki, és én imádom a flancos borokat. Sosem hagynám ki a lehetőséget, ha egy újabbat kóstolhatok meg.

– Mert...?

– Mert nekem nincs rá pénzem, hogy ilyeneket vegyek. – Natalie figyelmeztetőn felemelte a kezét. – Tudom, mit akarsz mondani. Hogy az embernek muszáj felállítania egy fontossági sorrendet. De pontosan itt van a kutya eltemetve. Hogy már felállítottam. És számomra a művészet a legfontosabb. Csak annyit dolgozom az irodában, amennyit feltétlenül muszáj ahhoz, hogy ne haljak éhen. A szabadidőmet pedig az alkotásnak szentelem. Egyszer majdcsak eljön az a boldog pillanat, amikor meg tudok élni a művészetemből, és akkor annyi időm lesz, mint a tenger. – Natalie elmosolyodott. – Összességében szerencsém van. A papír a lehető legolcsóbb anyag. Ha olyasmivel foglalkoznék, mint te, és drága szerszámokat meg alapanyagokat kellene

megvennem ahhoz, hogy alkotassak, már biztosan feladtam volna. – Felemelte a karját, és megfeszítette a bicepszét. – Bár üveggel és bronzal dolgozni elég nagy kihívás lenne fizikailag. Hamar megizmosodnék.

Ronan csak nézett, hirtelenjében nem tudta, mihez kezdhetne ezzel az információtengerrel. Érzések egész garmadája rohanta meg, de mind közül a büntudat volt a legerősebb. A büntudat amiatt, hogy a sors megáldotta – vagy megverte – egy olyan apával, akitől jó adag tehetséget örökölt, és akinek a neve minden ajtót kinyitott előtte. Ronannek sosem kellett az anyagiak miatt aggódnia, vagy amiatt, hogy kíváncsi lesz-e valaki az alkotásaira. Mitchellnek született, és a világ a lába előtt hevert. Már ha hajlandó volt hagyni, hogy ott heverjen...

Hirtelen ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy egy évre való alapanyagot ajándékozzon Natalie-nek az alkotásaihoz, vagy talán egy házat, hogy ne kelljen a galériában dolgoznia, hanem minden idejét a művészetnek szentelhesse. De ha ilyet tenne, azzal biztosan bekerülne a fura, ijesztő fickó kategóriába...

Csendben szitkozódott magában, és megfogadta, hogy ha megint járhatóak lesznek az utak, gyakrabban lemegy majd a városba. Feljelentkezik egy internetes társkereső oldalra, és talál magának valami hobbist. Mindent megtesz, hogy ismét normális legyen, olyan, mint a többi ember – mert az elmúlt pár órában rádöbbsent, hogy nagyon távol van mindentől, amit általában véve szokványosnak vagy hétköznapiak tartanak.